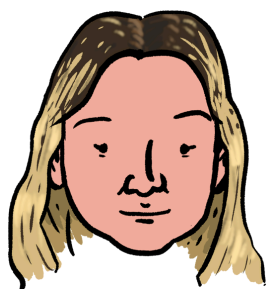

PRESTIŽNÍ STUDENT

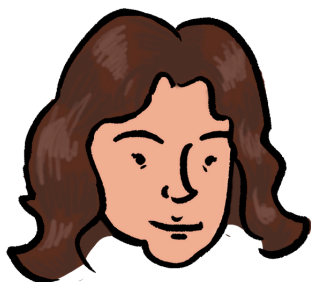

Queer

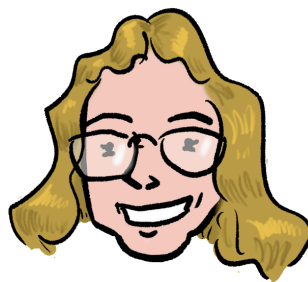
ČLENOVÉ REDAKCE

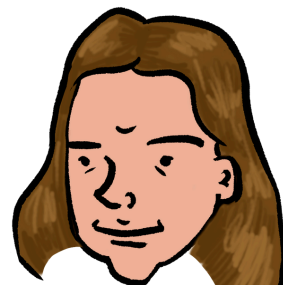
**PÁŤA
ALBERTOVÁ**
2.B

**PÁJA
CHALUPOVÁ**
4.B

**ANIČKA
VERNEROVÁ**
4.B

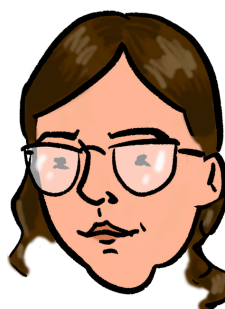
**MAJDA
MAJNEROVÁ**
3.B

**ELIŠKA
DOLEŽÍLKOVÁ**
3.B

**ŠIMON
ROSKOVEC**
3.D

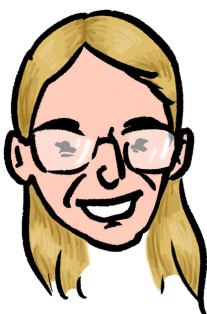
**EVI
VACKOVÁ**
4.B

**JONÁŠ
HRMO**
2.B

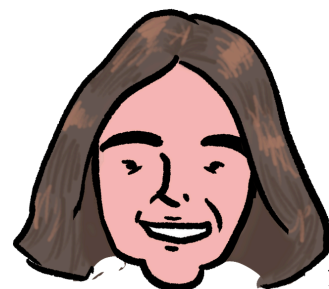
**MAREK
BARBUŠ**
4.B

**MAJDA
SODOMKOVÁ**
2.C

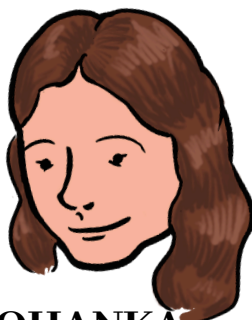
**KRISTÝNA
SIEGLOVÁ**
3.B

**MAJDA
KOZLOVÁ**
3.B

**THEO
DIAN**
3.A

**JOHANKA
KRACÍKOVÁ**
2.B

**VOJTA
VERNER**
1.D

**MARKÉT
KUBÁČOVÁ**
1.D

OBSAH

GRAFIKA

Páťa Albertová
Johanka Kracíková
Eliška Doležilková
Majda Majnerová
Markéta Kubáčová
Theo Dian

Úvodník	3
You can't spell Stonewall without the T	4
Rozmanitost v přírodě: od gay tučňáků po trans ryby	5
Být queer v Česku	8
Na každém šprochu pravdy trochu	9

ILUSTRACE

Šimon Roskovec

Čaj z kabinetu	10
Duhové smoothie	13

KOREKTURA

Adam Mshasha
Majda Majnerová

Sapfó, první gay ikona	14
Le Marais aneb hotspot (nejen) francouzských gayů	15

TITULNÍ STRANA

Šimon Roskovec
Evi Vacková

Hudební proměny Vol. 2 - Skillet	17
----------------------------------	----

Minulé číslo bylo plné lásky a ve stejném duchu zůstane i poslední číslo tohoto školního roku. Tento konec je alespoň pro mě stále nekonečný. Možná to je tím letním žářem, nebo jsem jen na pokraji vyhoření. Chtěla bych v těchto horkých referencích poděkovat horoucí tiskárně z knihovny, že ani po našem prodlení ani na vteřinu neprotestovala.

Každým rokem je červen nejvíce rušným měsícem ve školním roce. Začali jsme ho hned kurzem, a to někdo na kole a někdo na toaletách, ale nechybělo ani Německo. Každopádně to pro všechny byl opravdu nezapomenutelný zážitek! Pak přijde i na ty méně příjemné závěrečné písemky, které se z nějakého důvodu musí psát v jednom týdnu. Je to pochopitelně proto, abychom se v téměř letních dnech nenudili.

Konec je v dohledu a s ním i oblíbená zahradní slavnost, na kterou bych všechny čtenáře ráda pozvala. I tento rok se objevíme s vlastním programem, můžete se tedy těšit na program Arabská na lovu, který bude volně inspirovaný televizní soutěží Na lovu. Snad nám bude přát i počasí a „objednávka slejváku“ bude zamítnuta.

V nestabilní době je třeba nezapomínat na ty mezi námi, kteří stále o svá práva bojují. Je k nevíře, že i ve 21. století nemáme všichni stejné příležitosti a práva. Nejde jen o daleký východ nebo jih, situace se rapidně mění i v samotné Evropě. Červnové číslo je tedy inspirované měsícem hrdosti. Dočtete se v něm něco o tom, jaké to je být queer v Česku, Oscaru Wildovi, ale bude i dost poezie, receptů a horkého čaje přímo z kabinetu.

Příjemné čtení vám přeje
šéfredaktorka Patricia Albertová

Šéfredaktorka

You can't spell Stonewall without the T

Vrcholí 60. léta a s nimi ve Spojených státech i mírové protesty a hnutí hippies. Práva queer lidí se však trochu překvapivě nijak nerozšiřují, neposouvají vpřed. Ve všech státech USA kromě Illinois je stejnopohlavní styk stále nelegální a do vězení vás může dostat i pouhé nošení jiného oblečení než toho přiděleného vašemu pohlaví. V New Yorku i všude jinde tak jsou queer lidé nejen zatýkáni, ale policie si na nich často vybíjí frustraci a je k nim obzvláště násilná. Neexistuje pochopitelně ani žádná politická reprezentace či síla, která by o změny usilovala. Nezbyvá tak jiná možnost než bojovat proti opresi v ulicích.

Jedním z mála míst, kde se mohou queer lidé relativně bezpečně setkávat, je newyorský bar The Stonewall Inn. Ten sice vlastní mafie a prodává zde předražený alkohol bez licence, zároveň ale uplácí policii, a ta se tak od baru drží o něco dál než normálně. Razie jsou ale i tak časté a většinou končí rychlým zatýkáním. To se však změní v noci z 27. na 28. června 1969.

Když policie do baru kolem druhé ráno vrazí, je zde stále něco kolem dvou set lidí. Policisté na to však nejsou připraveni. Ještě více než na počet lidí však nejsou připraveni na odpor, který jim frustrovaný dav začne klást. Policisté zůstanou obklíčeni v baru a roky útlaku se rychle přetaví v násilný riot. Protesty pokračují několik dalších dní a s nimi začínají vznikat i vůbec první LGBT aktivistické organizace, jako Gay Liberation Front. Přesně za rok po stonewallských nepokojích se v New Yorku, Los Angeles a Chicagu konají první předchůdci pride pochodů.

Často opomíjenými hrdinkami Stonewallských nepokojů byli drag queens a transgender ženy, královny barové scény. Jednou z vůbec nejdůležitějších postav byla Marsha P. Johnson, afroamerická drag queen (Marsha P. Johnson vystupovala jako žena rovněž v běžném životě a používala ženská zájmena, termín transgender se však začal používat až po její smrti, pozn. red.). Marsha byla údajně první, kdo 28. června začal klást odpor a strhla tak s sebou další povstalce.

Společně se svou nejlepší přítelkyní Sylvii Riverou založila komunitní ubytovnu a organizaci Street Transvestite Action Revolutionaries (STAR), která se starala o mladé queer lidi bez domova. Marsha tak chtěla zajistit, aby si nemuseli procházet tím, čím si v mládí prošla ona.

Po studiích odešla do New Yorku, kde žila na ulici, a téměř celý život se živila prostitucí. V roce 1990 jí bylo diagnostikováno HIV, o kterém otevřeně mluvila a šířila chybějící osvětu.

Letos v únoru vlivem navrativší se Trumpovy administrativy písmeno T ze zkratky LGBT na oficiální webové stránce věnované Stonewallskému památníku prostě zmizelo. Po urputných snahách co nejvíce omezit práva trans lidí se tak Trump pokouší vymazat jejich odkaz, historii a v konečném důsledku naprosto omezit jejich existenci. Protestující, kteří se stavějí těmto rozhodnutím na odpor, se zaštiťují všehrákajícím heslem: *You can't spell Stonewall without the T.*

Eliška Doležilková

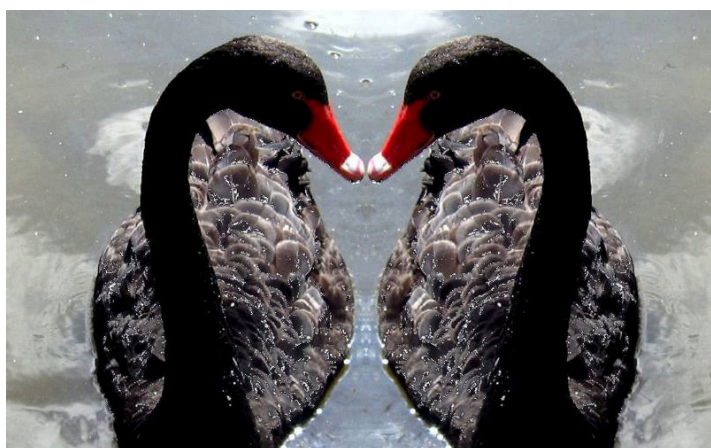
Rozmanitost v přírodě: od gay tučňáků po trans ryby

Když se mluví o LGBT+ komunitě, od kritiků často zaznívá protiargument, že „to není přirozené chování“. Opak je však pravdou – ve zvířecí říši má své pevné místo. Vědci zaznamenali homosexuální a jiné „neheteronormativní“ projevy u více než 1500 druhů zvířat – od hmyzu až po savce. Příroda nám prostě ukazuje, že rozmanitost je normální, není to žádná výjimka, ale běžná součást života na Zemi.

Homosexuální chování bylo pozorováno například u mnoha druhů tučňáků, včetně tučňáků brýlových, oslích či císařských. Nejčastěji jde o vytváření trvalých párů mezi samci, kteří spolu staví hnízda, sedí na vejcích (když je dostanou) a společně pečují o mláďata. Jeden z nejznámějších gay tučňáckých párů pochází z Central Park Zoo, kde dva samečci Roy a Silo vytvořili pevný pár. V roce 1998 začali společně stavět hnízdo a pokoušeli se „líhnout“ kámen jako náhradu za vejce. Ošetřovatelé si jejich chování

všimli a poskytli jim skutečně oplozené vejce od jiného páru, který se o něj nedokázal starat. Roy a Silo ho inkubovali jako každý jiný pár a úspěšně odchovali mládě jménem Tango. Příběh se stal natolik populárním, že podle něj vznikla úspěšná dětská kniha *And Tango Makes Three*. Dalším slavným případem byli tučňáci v dánské zoo. Tučňáci samečci zde dokonce unesli mládě jinému páru, protože toužili po vlastní péči. Nakonec jim to bohužel nevyšlo, ošetřovatelé je oddělili a mládě vrátili zpět jeho původním rodičům.

Homosexuální a bisexuální chování bylo pozorováno i u labutí černých (které jsou známé svou celoživotní věrností a citovou vazbou na svou druhou polovičku). Méně se ale mluví o tom, že až čtvrtinu jejich párů tvoří dva samci. Tito samci si často na čas přizvou samici, aby jim snesla vejce, a poté ji z hnízda vyženou a o mláďata se starají sami. Výzkumy ukazují, že takové páry mohou být v péči o potomky ještě úspěšnější než smíšené, protože lépe brání teritorium. U některých samců se dokonce vyskytuje i bisexualita – mají silné vazby s jinými samci, ale příležitostně se páří i se samicemi. Sexualita u labutí se tedy neřídí striktními kategoriemi, ale pohybuje se na škále.

U některých druhů ryb, například klaunů nebo pyskounů, je změna pohlaví součástí přirozeného životního cyklu. V hierarchii hejna je dominantní jedinec vždy samice – pokud zemře, samec se fyzicky přemění na samici, aby mohl převzít její roli. Tento přechod je nevratný a zcela přirozený. Klauni tak stále přizpůsobují své pohlaví podle sociální struktury a potřeb skupiny. Naopak u některých druhů pyskounů je běžnější změna ze samice na samce – samice se po čase promění v dominantního samce, který pak oplodňuje ostatní.

To nejsou zdaleka jediné druhy s tímto chováním. Delfíni si například mezi sebou vytvářejí pevné vztahy s partnery stejného pohlaví, což jim pomáhá v socializaci a udržování klidu ve skupině. Bonobové – naši vzdálení příbuzní a lidoopi – zase používají sex k řešení hádek a upevňování přátelství, bez ohledu na to, zda je partner kluk nebo holka. Běžně se toto chování vyskytuje i u lvů, žab nebo spousty druhů hmyzu.

Takže až příště někdo řekne, že něco není „přirozené“, stačí si vzpomenout, že v přírodě láska nezná hranic, rozmanitost je úplně normální a často i výhodou.

Eliška Černá

mé jméno je štěstí a žádám vás o ruku
mé jméno je smutek sedím ti na zádech
“jdi dál!!!” “stůj blíž...”

dva hlasy a dvě cesty
jedna do hor, druhá ze lsti

dva hlasy, každý jiný
avšak krásně jsouce líný

rvou mi uši ať je více slyším
přitom na rameni sedí, hejno myší

sedí jako v hospodě
AHA, už vím kam cesta povede!

Prší

pod oblohou, pod šedým mrakem
sedím na židli osvěcen blahem
živou krásou před mým zrakem
a mokrou hlavou se kymácím

boty smočené jak kvítí v roce
a kalhoty roztrhlé mám
má ruka se jen zimou třese
„to je konec!” povídám

krůpěj pálí salvu do mé hlavy
vše nabude zas své krásné barvy
a do oka mi svítí oslepující zář
která omládne mou starou tvář

když se na mě mračna mračí
můžu si jen přát
ať někdo při mém boku stojí
jenom tak se budu smát

Slunečnice

když přijde léto
kvítí roste více
jedno z těchto kvítí
jmenuje se slunečnice

vysoká slunečnice
pyšně stojí
symbol slunce
a lásky mojí

laská pro tu jednu
za kterou bych duši dal
ke které se nepřiblížím
a tak hledím dál

kdybych se jí dotkl
tak bych v popel vzplál
na poli z léta vyschlém
i tak bych si to přál

žeru prach
a lidskou srst
suchý hrách
a zdvižený prst

kalná voda
čelní pot
k zemi plod a
černý plot

velká díra
bílý stín
moje víra
nemá mň

zdravá noha
kulhám dál
těla nahá
pan admirál

Být queer v Česku

Každé léto se česká města zbarvují do duhy. Pride pochody, firemní kampaně a politická prohlášení – to vše vytváří dojem, že česká společnost je na cestě k větší otevřenosti a rovnosti vůči LGBTQ+ lidem. Opravdu to tak ale je? Když opadne mediální zájem a sbalí se duhové vlaky, život queer lidí v Česku zůstává stále plný překážek a nejistot.

Za poslední roky došlo bezpochyby k výrazným posunům. V médiích se objevují queer postavy, vycházejí podcasty, knihy i dokumenty, které reflektují rozmanité zkušenosti. Ve větších městech fungují komunitní centra a kulturní platformy. Přibývá umělců a tvůrců, kteří svou identitu vnášejí do veřejného prostoru. V některých školách probíhají workshopy nebo školení, která mají přispět k bezpečnějšímu prostředí pro všechny. A mladší generace se orientací nebo genderovou identitou zabývá otevřeněji než generace předchozí.

Přestože se zvyšuje viditelnost, samotné životní podmínky queer lidí se mění pomaleji. Mimo velká města často přetrvává silný tlak na přizpůsobení, zatajování a mlčení. Coming out může vést k narušení vztahů v rodině, izolaci nebo dokonce k vyhazovu z domova. Ve veřejném prostoru nejsou výjimkou urážky, obtěžování ani násilí. Viditelnost se tak mnohdy pojí s větším rizikem a vynucenou opatrností.

Z právního hlediska navíc Česká republika v oblasti ochrany LGBTQ+ práv dlouhodobě zaostává za průměrem Evropské unie. Manželství pro všechny stále není umožněno, přestože ho podle průzkumů většina české veřejnosti podporuje. Politická jednání se opakovaně odsouvají nebo zůstávají na půli cesty. Trans lidé nadále čelí zastaralému a invazivnímu právnímu rámci – pro úřední změnu pohlaví je v roce 2025 stále vyžadována sterilizace a rozvod. Zákonná ochrana před diskriminací je sice formálně zakotvená, ale v praxi často nefunguje.

Pod povrchem zůstávají i další témata. Duševní zdraví LGBTQ+ osob je z dlouhodobých statistik znepokojivě křehké. Míra depresí, úzkostí nebo sebevražedných myšlenek je v queer populaci vyšší než v majoritní společnosti, často v důsledku stresu z odmítnutí, diskriminace nebo dlouhodobého zatajování vlastní identity. Obzvláště ohrožená je queer mládež, která po coming outu někdy přichází o zázemí, podporu nebo domov.

Kulturní reprezentace sice přibývá, ale zůstává často povrchní nebo stereotypní. Queer postavy bývají v příbězích vedlejší, tragické nebo zjednodušené. Chybějí běžné, autentické příběhy ze života queer lidí, které by nabídly širší spektrum zkušeností a ukázaly je jako plnohodnotné součásti společnosti – ne jen jako symboly nebo výjimky.

Skutečný posun v postavení LGBTQ+ lidí v Česku nemůže přijít jen shora, skrze zákony. I když je legislativní změna nezbytná, stejně důležitá je proměna každodenního života – ve školách, na pracovištích, v médiích, v komunitách. Potřebujeme bezpečné prostory nejen v metropoli, ale i v regionech. Potřebujeme odbornou podporu, vzdělávání a spojení v každé oblasti života. A především potřebujeme přestat vnímat queer lidi jako dočasné téma měsíce. Jsou tu – napříč věkem, profesemi i místy – každý den.

Majda Kozlová

Na každém šprochu pravdy trochu

I bez kontextu autorova života vám možná po přečtení *Obrazu Doriana Graye* vyvstane na mysli řada otázek. Lze opravdu všechny ty spleťité vztahy mezi mužskými hrdiny považovat za platonické? Intimní přátelství, estetické oslnění, jednostranná posedlost nebo umělecká fascinace. Jen ne zamilovanost. Tvrdit, že se v knize (a paralelně i ve Wildeově osobním životě) objevuje láska mezi dvěma muži, nebylo ve viktoriánské éře pouze společensky nepřijatelné, ale dokonce nebezpečné.

Oscar Wilde, irský spisovatel a dramatik z konce 19. století, se v roce 1884 oženil s Constance Lloyd, autorkou dětských knih. Zplodili dva syny, kteří manželství svých rodičů popisovali jako laskavé, ale chladné.

Skutečným adresátem Wildovy náklonnosti byl totiž mladý aristokrat Sir Alfred Douglas. Ti dva se poprvé potkali v létě roku 1891 na čajovém dýchánku. Tou dobou byl o téměř dvacet let starší Wilde již uznávaným literátem a začínajícího básníka s roztomilou přezdívkou „Bosie“ pravděpodobně okouznil svým talentem i záplavou darů. Alfred svého společníka popsal jako „toho nejgalantnějšího přítele na světě“, on sám byl Wildem přirovnáván k Adonisovi, mýtickému ideálu mužské krásy. Neopatrné veřejné stýkání způsobilo, že se nezadržitelně začaly šířit pomluvy o jejich vztahu. Ty neunikly pozornosti Alfredova otce, markýze z Blackberry. Svému stále studujícímu synovi posílal rozčilené dopisy. Hrozil v nich právním stíháním, oficiálně se ho zřekl jako syna, a dokonce ho nazval „plazem“. Alfred odpověděl jedinou větou: „Jaký jsi to směšný malý muž.“

Soudní proces vyprovokovaný tímto „malým mužem“ započal roku 1895 v Londýně. Wilde veškerá obvinění vehementně popíral a útoky směřované na *Obraz Doriana Greye*, svůj „perverzní román“, úspěšně odrážel. Do opravdového maléru se spisovatel dostal až tehdy, když se žalobce začal tázat na jistého šestnáctiletého mladíka, se kterým se měl dopustit „nemravného chování“. Wilde bezmyšlenkovitě oponoval: „Ach, to ne! Byl to obzvlášť prostý chlapec.“

Oscar Wilde ve vězení strávil dva roky, přičemž se věnoval psaní *De Profundis*, hraničně filozofické eseji v dopisech adresovaných svému milenci. Po jeho propuštění se s „Bosiem“ naposledy setkal – prý to bylo „psychologicky nevyhnutelné“ a zároveň „tím nejhorčejším zážitkem hořkého života“. Zemřel 30. listopadu prvního roku nového století.

Kristýna Siegllová

ČAJÍK Z KABINETU

aneb spill the tea - professor's edition

V této rubrice vás vezmeme za dveře kabinetů a do mysli profesorů naší školy. Těm jsou pokládány otázky, na které byste se pravděpodobně jen tak nezeptali nebo by vám nemusely být zodpovězeny.

Právě z těchto důvodů je celý rozhovor anonymní. (Rod respondenta může být změněn.) Kdo na otázky odpovídal? To zůstane tajemstvím, jen na vás je vyčíst mezi řádky, o koho se jedná. Své tipy a otázky, na které by vás zajímala odpověď, nám můžete psát na Instagram @prestiznistudent.

Jaký předmět. Kromě toho, který učíte, považujete za nejdůležitější?

Matematiku.

Proč?

Protože jsem chtěla učit matematiku.

Proč ji neučíte?

Protože to nešlo. Pedagogická fakulta vůbec neumožňovala studovat matematiku s mým předmětem. Šlo to studovat jedinečně jako kombinace matfyz-filda, a to jsem vůbec nechtěla. Jasně, nějaký integrály a derivace jako do života úplně nepoužijeme. Ale měl by si to člověk umět spočítat.

Je něco, co jste se v životě bála udělat a teď litujete, že jste to neudělala?

Myslím si, že v jednom vztahu jsem měla víc zabožovat, a nechala jsem to tak nějak být. Ale většinou se fakt řídím pravidlem, že co člověk v danou chvíli udělal, toho nemá litovat, protože v tu chvíli se tak cítil, v tu chvíli to tak chtěl. Ale vždycky, když si tohle pravidlo říkám, tak tam

vyvstane takový ten červený vykřičník a řekne jako jo, ale tenkrát....

Takže té matiky nelitujete?

Ne. Myslím si, že se v tom pořád orientuju, že si dokážu spočítat, jak mám třeba vyjít s penězi nebo nějaký takovýhle základní matematický věci. Takže to určitě ne.

Kdybyste musela kandidovat do Poslanecké sněmovny, za jakou stranu to bylo?

No tak si jenom připomeneme, že jako učitel vám to nemůžu říct. Protože vás nesmím politicky ovlivňovat. Dneska už ani to pravolevé spektrum úplně nefunguje, ale určitě by to nebyla nějaká extremistická strana. Myslím si, že dneska se hodně začínají řešit ekologické otázky, které pro nás jako pro mladou generaci jsou daleko důležitější. Takže spíš to jsou nějaké body, který bych vyhledávala a jsou pro mě důležité. Celkově nějaká sociální politika. I když si myslím, že každý člověk by měl být zodpovědný sám za sebe a nespolehat se v každé situaci na stát, tak nějaká ta sociální záchranná síť by tady určitě měla fungovat a měl by se na ni brát zřetel, protože když budeme jenom individualisti a nebudeme brát ohled na ostatní, tak to taky není dobře. Potom nějaké reálné zacházení se státním rozpočtem, investice do vzdělání, do sociálního systému, nějakého důchodového zabezpečení. Tohle jsou témata, která mě teď v politice zajímají nejvíc.

Kdybyste mohla předat do výuky jeden předmět, jaký by to byl?

Dramaturgický kroužek.

Kdyby každý mohl za život přečíst jenom jednu knihu, jaká by to podle vás měla být?

Nesnesitelná lehkost bytí od Milana Kundery.

Proč?

Já nevím, já s tím strašně souzním. Já jsem to četla na čtyřikrát, dočetla jsem to až napotřetí. Vždycky jsem to vzdala, někdy po pár kapitolách a říkala jsem si, co na tom jako všichni viděj, to se fakt nedá. A pak jsem si teda řekla, že to musím zvládnout a miluju to. Já u Kundery mám pocit, že neplýtvá slovy a zároveň že to, co říká, tak říká strašně přesně. A že tam nejsou nějaké kecy okolo a zároveň že tam nic nechybí, nepřebývá. Je mi ten styl hrozně blízký. A ta filozofie.

Co na sobě máte nejraději? Co se osobnosti týče?

Mám ráda svoji organizovanost, i když někdy jsem tak přeorganizovaná, že je to chaotické. A asi přirozené, nebo jako možná z nějakých zkušeností vytvořené hranice mezi tím, kdy jsem hodná a kdy už člověk musí být trochu zlý.

Pohádala jste se někdy s někým z kolegů?

Ne ne, tady ne.

Co si myslíte o současné generaci?

Myslím si, že je skvělá. Myslím si, že se zbytečně říká, že mladí jsou hloupí a že to nikam nedotáhnou. Jasně, jsou vidět nějaké věci jako problémy s pozorností a občas ten přístup ke škole. Na druhou stranu, minulý rok v Brně vymysleli studenti, jak skrz laser upravovat družice. V NASA na tom sedí 100 let a tady to vymysleli jenom tak. Teď se proti sobě tříští nějaké zažité metody s novým přemýšlením, které jde s digitalizací a technologiemi hrozně dopředu. Ale to neznamená, že jsme my ti špatný nebo ta stará generace je ta špatná. Je to o vzájemné komunikaci a myslím si, že se můžeme vzájemně všichni hodně od sebe naučit.

Jakou historickou událost považujete za nejdůležitější pro vás osobně a pro váš život?

Sedmnáctý listopad 1989. I když se mě to vlastně vůbec netýká, tak mám z toho vždycky hrozně hezký euforický dojem a vlastně bych si strašně přála to zažít a uvědomuji si, že dneska se nějakým způsobem už rozhoduje o tom, jak dlouho tady ta demokracie ještě bude. Obávám se, že celej svůj život nestrávím v demokracii. A třeba závidím svým rodičům, kteří tenkrát byli na výšce, byli tady v Praze a mohli to tady prožívat.

Považujete se za feministku?

Myslím si, že jo. Zrovna včera jsem to teda řešila s kamarádkou. Myslím si, že kdyby tady nebyl feminismus, tak ženy dneska nemůžou vůbec nic. A jsem ráda, když jako ženě je mi dáváný prostor, nemám ráda nějakou stereotypizaci, že holka nemůže dělat řidičku autobusu, nemůže to být vědkyně, nemůže se někde realizovat, nenapíše dobrou knihu, neumí parkovat. Přijde mi to strašně hloupé a bojuju proti tomu. Na druhou stranu si myslím, že by tady měla furt platit nějaká slušnost a nechávám si otevřít dveře od mužů, protože si myslím, že je rozdíl mezi feminismem a etiketou a slušným chováním, a to by se podle mě mělo dodržovat.

Jaká jste byla jako studentka?

Přespríliš horlivá a zpětně, když to hodnotím, až úzkostlivá. Tak nějak zpětně mi dochází, že vlastně vůbec nešlo o známky a jestli budu mít samé jedničky. Já jsem to teda věděla, ale tenkrát mi o to hrozně šlo. Moc bych si přála se do toho věku vrátit a mít to víc na háku. Rozumět těm věcem, ale nehrotit je tolik. Ráda jsem četla, ráda jsem chodila do divadla. Měly jsme partu holek, takové typické Mean Girls. Vídáme se do dneška, a to jsme spolu trávily čas pořád, to bylo krásný.

Jste spokojená s českým školním systémem?

Asi ne. Já bych celkově spíš potřebovala změnit náhled na vzdělání, protože dneska máme pocit, že vzdělání je jenom něco, co od nás vyžaduje společnost a už to pro nás není úplně taková hodnota jako dřív. Přijde mi, že dřív jsme k těm chytrým a vzdělaným lidem vzhlíželi. Dneska se vzhlíží k nějakým influencerům, což neříkám, že je špatně. Věřím, že spousta z nich dělá skvělou práci a my se potřebujeme i bavit a mít nějaké odreagování. Ale myslím si, že bychom měli náš obdiv otočit i trošku k tomu vzdělání zpátky.

Změnila bych osnovy. Ve smyslu toho dávat větší prostor praktickému užívání a obecně zaměřit se na praktickou výuku, i když ne vždycky to jde.

Jaké je vaše oblíbené jídlo ve školní jídelně?

Mně tady hrozně chutnají bulgurová rizota s pečenou zeleninou.

Pamatujete si první hodinu, kterou jste učila?

Jo, bylo strašný vedro. Fakt bylo vedro, já jsem byla hrozně nervózní. I když jsem si říkala, že o nic nejde, tak jsem se hrozně bála. Studenti byli taky hrozně nervózní, já jsem byla totiž jejich první hodina, kterou tady měli. Ale bylo to fajn. Já jsem si s nimi povídala, co je bavilo na ZSV na předchozí škole a co by naopak nechtěli moc dělat.

Je náročnější učit než být student?

Když jste student, tak je vaše práce to studium, takže to je úplně stejně náročné. Podle mě je náročnost srovnatelná, vzhledem k tomu, v jakém jste věku, s prací učitele.

Vyzkoušela jste někdy nějaké drogy?

Ano.

Pavla Chalupová a Eliška Doležilková

**PŘIDEJTE SE K NÁM
DO REDAKCE !**
PROTOŽE SKVĚLÝCH LIDÍ NENÍ NIKDY DOŠT !

Duhové smoothie

S blížícím se létem se lehce mění stravovací návyky nás všech. Namísto vydatné teplé omáčky s knedlíky si raději vychutnáme lehký svěží salát či těstoviny s čerstvými rajčaty. Také ovoce je typickou sezónní záležitostí. Připravte si tedy osvěžující drink, který hýří všemi barvami duhy a je skvělou volbou pro hydrataci. Vitaminová bomba v podobě ovocného smoothie Vás rozhodně neklame. Každé ovoce lze nahradit dle vašich preferencí. Důležité je jen dodržovat barevnost, abyste dosáhli správného barevného efektu (Např.: granátové jablko nahradíte jahodami, malinami či třešněmi). Mnoho prosluněných letních dnů a úspěchů v kuchyni přeje Johanka.

Suroviny (na dvě až čtyři sklenice podle jejich velikosti):

fialové:

- cca 100 g jogurtu
- borůvky (a černý rybíz)
- případně mléko na naředění

zelené:

- půl okurky
- 2 malá kiwi
- hrst polníčku
- pár snítek petržele (volitelné)
- trocha šťávy z limetky

žluté:

- malý banán
- asi půlka manga
- malý pomeranč

oranžové:

- velký pomeranč
- 2 menší mrkve

červené:

- 1 menší červená řepa
- 1 menší jablko
- semínka asi z poloviny granátového jablka
- trocha šťávy z citronu

Postup:

1. Nejprve omyjeme, případně oloupeme, veškeré ovoce a zeleninu, které budeme používat.
2. Smoothie v mixéru vždy nechávám mixovat minimálně minutu, aby se vše důkladně spojilo, pak ho naliju do sklenice (každou barvu zvlášť) a vypláchnu nádobu mixéru vodou.
3. Aby vrstvy držely hezky na sobě, je potřeba nechat smoothie trochu hustší. Ale nesmí být příliš hutné, v takovém případě rozmixované ovoce a zeleninu naředíte vodou, ovocným džusem nebo třeba i (rostlinným) mlékem.
4. Na fialové smoothie dáme do mixéru jogurt a borůvky. Můžete přidat i černý rybíz, ale výsledná barva bude spíše do fialova než do modra. Rozmixujeme a podle potřeby lehce zředíme mlékem.
5. Na zelené rozmixujeme okurku, kiwi, polníček a petržel. Zastříkneme šťávou z limetky. Pokud byste ho chtěli sladší, přidejte třeba sladkou zelenou hrušku.
6. Žluté smoothie vznikne rozmixováním malého banánu, pomeranče a poloviny manga.
7. Na oranžové nám postačí pomeranč a mrkev (a případně ředit vodou).
8. Červeného smoothie docílíme smícháním kousků červené řepy, jablka a semínek z granátového jablka (lze vynechat či nahradit jahodami nebo jiným červeným ovocem). K tomu trochu vody a šťávy z citronu.
9. Jednotlivá barevná smoothie pak vrstvíme do sklenice, nejlépe se to dělá pěkně pomalu lžící. Na již nalitou barvu nanášíme tu následující velmi opatrně od krajů sklenice, potom se nepromíchají. A můžeme vychutnávat :)

Johanka Kracíková

Sapfó, první **gay** ikona

Slovo lesba nebo sapfická láska/vztah jste zajisté již někdy slyšeli. Obě pojmenování lásky ženy k ženě máme díky jedinému člověku, Sapfó. Možná si na ni matně vzpomínáte z hodin literatury jako na řeckou básnířku, její život ale skrývá o dost víc než jen poezii, které se nám paradoxně moc nedochovalo.

Narodila se na řeckém ostrově Lesbos (z něj vzniklo slovo lesba, které původně označovalo jakéhokoliv obyvatele zmíněného ostrova) někdy na konci 7. století před naším letopočtem. Pocházela z významné politické rodiny a vzala si bohatého kupce, kterému porodila dceru. O peníze zkrátka nebyla nouze a mohla se tak věnovat svým zálibám. Vystudovala umění, skládala poezii a měla vlastní spolek, kde učila mladé dívky zpěvu, poezii a hudbě.

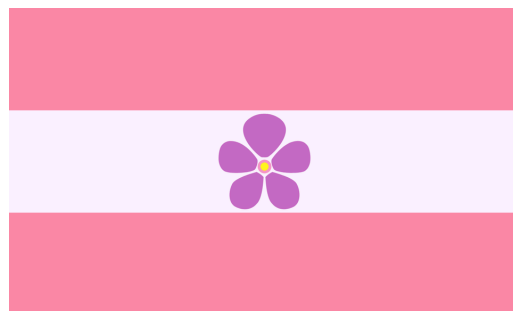
S nimi měla údajně mít milostné poměry, což dokazují krátké úryvky z jejích básní. Většina historiků se však shodne, že pravděpodobně lesbou nebyla, už jen kvůli jejímu heterosexuálnímu manželství, s největší pravděpodobností tedy spadala někde na bisexuální spektrum.

Kvůli politické angažovanosti své rodiny musela v roce 604 před naším letopočtem rodný ostrov opustit a utéct na Sicílii. Zde si ji lidé velmi oblíbili a ještě za jejího života jí zde byla postavena socha. Na Lesbos se později vrátila a někdy v roce 570 před naším letopočtem umírá.

Podle legendy napsané Ovidiem skočila básnířka ze skály poté, co nemohla získat lásku mladíka Faóna, tento příběh ale s největší pravděpodobností není pravdivý.

Recitování doprovázela hrou na lyru, melodii i text si skládala sama, mnoho se nám toho však nedochovalo. Víme, že svým žákám skládala svatební písně a že psala hlavně o lásce, konkrétní dílo však máme dochováno pouze jedno. Modlitba Afrodité je píseň psaná v první osobě, žádající bohyni o pomoc s milostnými vztahy a nerozhodností.

Její tvorba výrazně ovlivnila pozdější básníky antické a romantické. Z děl a výpovědí pozdějších autorů můžeme usoudit, že v Řecku i Římě byla velmi uznávaná po staletí. Platón ji dokonce nazval desátou múzou. Je velmi smutné, že byla v pozdějších kulturách většina jejích děl zakázána nebo zničena, i to jí ale jen dodává na tajemnosti, kterou nikdy neodhalíme.

Markéta Kubáčová

Le Marais aneb hotspot (nejen) francouzských gayů

Paříž je stejně jako Praha multikulturním městem, kde se mísí lidé všemožných původů, národností, náboženství, ale i sexuálních orientací. V čem ale tkví rozdíl, je to, že LGBT komunita zde má svou vlastní čtvrť, která je zajímavá nejen svou otevřeností vůči této skupině, ale i svou historií.

Název Le Marais se dá doslovně přeložit jako bažina, případně močál, což odkazuje na původní podobu prostředí, kde se čtvrť nachází. Území je nízko položené, dává tedy smysl, že bude rovněž náchylnější k podmáčení z řeky Seiny; proto již ve středověku začaly probíhat pokusy o odvodnění a následné zužitkování této oblasti. Tímto zužitkováním se rozumí zakládání drobných zemědělských usedlostí společně s různými zahradami a vinicemi, které zásobovaly středověkou Paříž. Rovněž přibývaly různé náboženské řády, které tu zakládaly kláštery, a řády, a které budovaly kanály pro odvádění vody. Tohle všechno položilo fundament pro budoucí rozvoj a následnou expanzi.

Na přelomu 16. a 17. století dochází k výraznější urbanizaci oblasti. Jedním z hlavních přechodů mezi bažinou a kulturním centrem se dá považovat výstavba Place des Vosges, vybudovaného na popud Jindřicha IV., též známého jako Navarrský, a které bylo jedno z prvních plánovaných náměstí v Paříži. Le Marais se poté stalo atraktivním pro francouzskou šlechtu, která se do nově vznikající čtvrti začala ve velkém stěhovat.

Díky šlechtě se tu začaly stavět takzvané hôtels particuliers, což nebyly hotely, byť to může název naznačovat, nýbrž obrovské vily, až paláce s rozsáhlými zahradami. Vysoká míra atraktivity nové čtvrti proměnila dříve zatuchlou bažinu v žádanou adresu.

Nově nabytá prestiž ale dlouho nevydržela, okolo 18. a 19. století se bohatá vrstva začala stěhovat do jiných čtvrtí a své rozsáhlé paláce za sebou zanechávala. Tyto rozlehlé komplexy začaly buďto chátrat, a nebo se do nich nastěhovala dělnická třída a jiní přistěhovalci – pro upřesnění, budovy byly rozdělovány na menší byty, aby pojaly více lidí. Jednou ze skupin, která se začala do čtvrti ve velkém stěhovat, byla i židovská komunita. Ta zde sice již nějakou dobu žila, nicméně svůj největší rozmach zažila až okolo tohoto období. Dává tedy smysl, že vedle bývalých paláců započala výstavba synagog a všemožných košer podniků. Pomyslným centrem tamních Židů se stala ulice Rue des Rosiers.

Během 2. světové války byli místní Židé společně s ostatními pařížskými Židy deportováni do koncentračních táborů a domů se většina již nepodívala. Stále je však v Le Marais cítit židovský odkaz a jeho kultura.

Po druhé světové válce dále chátrá, což paradoxně zvyšuje přítok obyvatelstva. Jednak kvůli levnému bydlení, ale také faktu, že byla na ideálním místě. Blízko jádru města, ale zároveň na relativně klidném místě mimo centrum dění. Tato kombinace umožnila vznik ideálního podhoubí pro alternativní kulturu. V 60. letech byla navíc vyhlášena jednou z prvních památkových zón ve Francii. Toto všechno předznamenalo kulturní proměnu. Během následujících dekád se do Le Marais stěhovali umělci, kteří zde měli skutečný prostor se (nejen) umělecky vyjádřit, což otevřelo dveře i lidem neheterosexuální orientace, poněvadž měli místo, kde mohli být kým chtěli, a s kým chtěli – tj. s lidmi, kteří je přijali takové, jací byli.

Proto zde začaly vznikat všemožné gay podniky – restaurace, kavárny, knihkupectví nebo kulturní centra. Dnes tu panuje otevřenost a každý je tu vítán.

Le Marais má za sebou skutečně dlouhý příběh a my na něm vidíme, jakými změnami si může jedna lokace projít. Od bažiny k centru tolerance a prostoru pro sebevyjádření. A co je nejdůležitější, můžeme zde být svědky toho, jak místo, které bylo nejednou zavrženo, může opět rozkvést díky lidem, kteří nepřijetí rovněž čelili.

Hudební proměny Vol. 2 – Skillet

V minulém díle jsme si představili Linkin Park, kteří jsou přímo učebnicovým příkladem změn v hudebních stylech. Další skupinou, která si rovněž prošla nejednou změnou, jsou rodáci z amerického Memphisu, Skillet. A i přes to, že se drželi více na uzdě než předchozí kapela, jejich tvorba rovněž stojí za zmínku.

Duchovní kořeny a metalový průlom

Začali roku 1996 jako alternativní rocková skupina s křesťanskými vlivy. V tomto duchu se držela i jejich první čtyři alba, které byly definitivně nejvíce duchovní z celé jejich tvorby. Na přechodu milénia experimentovali s elektronickými prvky, ale teprve album *Collide* z roku 2003 je vystřelilo do mainstreamu. Tato deska se zvukově silně přiblížila k metalovému zvuku, ke kterému navíc byly přidány smyčcové nástroje, což albu dodalo téměř orchestrální rozměr a zároveň kapele vyneslo nominaci na Grammy.

O tři roky později bylo vydáno jedno z jejich nejlépe hodnocených alb, *Comatose*, které zvukově navázalo na *Collide*, avšak bylo méně agresivní a více melodramatické. Kromě další nominace na Grammy to bylo právě toto album, které potvrdilo roli Skillet na předních postech rockové scény.

Nové hlasy, nové směry

Album *Awake* mnoho věcí zachovalo, ale zároveň přineslo pár změn. Smyčcové nástroje na vybraných skladbách zůstaly, ale samotné album se více přiblížilo radiovějšímu rocku, a rovněž přineslo i jejich nejznámější hit – skladbu *Monster*. Jedná se zároveň o první album se současnou bubenicí Jen Ledger, která rovněž doprovází na vokálech hlavního zpěváka, Johna Coopera. Následující deska *Rise*, vydaná roku 2013, zvolila cestu, kterou se dosud žádné jiné album Skillet nevydalo, a sice cestu koncept alba – písně v takovém albu pojednávají o jednu větším celku. Zde to bylo o zdolávání překážek v životě dospívajícího člověka, který se snaží najít své místo ve světě skrze víru nebo vlastní úsilí. I přes to, že nedosáhlo takové popularity jako předchozí alba, stále je některými považováno za nedoceněný klenot tvorby kapely.

Od Ježíše k superhrdinům

Album, které Skillet opět dostalo na vrchol hudebních hitparád bylo album *Unleashed*, charakteristické skladbami žánru arénového rocku. Tyto skladby lze bez větší nadsázky nazvat superhrdinskými hymnami, poněvadž po nich člověk má bez nadsázky chuť čelit všemu, co na něj svět naválí (snad kromě hodin chemie).

V podobném stylu se neslo i následující *Victorious*, které je zlými jazyky nazýváno *Unleashed 2*, protože některé z písní jsou podle podobné formule jako tracky z alba předchozího. To je pravda, nicméně deska obsahuje rovněž skladby připomínající jejich tvorbu z první dekády milénia. Obě tyto alba jsou zatím nejvíce mainstreamově znějící, což nutně nemusí sedět každému, ale právě díky těmto LPčkům mají umělci větší šanci se dostat k širšímu publiku.

Nezávisle bez hranic

Pár let stará *Dominion* částečně navazuje na tón určený předchozími dvěma alby, avšak zvukově je v porovnání s *Unleashed* a *Victorious* (arénový rock, popové vlivy) mnohem surovější, kytarověji orientované a celkově experimentálnější. Nejnovější počín, loňská *Revolution*, je po dlouhé době první album, které bylo vydáno nezávisle, a ne pod labellem Atlantic Records. V kontrastu s *Dominion* je uhlazenější a obsahuje v podstatě vše, na co jsou lidé od Skillet zvyklí, to jest víra, orchestrální prvky, motivační hymny nebo introspektivní písně. S nejnovějším albem se taktéž vydali na tour, během které zavítali i do ČR na festival Rock for People, společně kapelami jako Linkin Park (z předchozího dílu), Slipknot, Sex Pistols, nebo Guns N' Roses.

Skillet si během své dlouhé kariéry vybudovali stabilní fanouškovskou základnu. A díky inovacím, které v průběhu let zvládli inkorporovat do své tvorby, míšené s faktem, že si dovedli uchovat svou identitu, byli schopni oslovit širší publikum a zároveň si udržet to staré.

Theo Dian

**SLEDUJ NÁS NA
INSTAGRAMU!**

@prestiznistudent

© Prestižní student 2025

Číslo třicáté druhé

@prestiznistudent

Předej prosím časopis
někomu dalšímu.

